

[Risgaard Knudsen.]

ganske naturligt, at det bliver udvalget for forretningsordenen, hvortil forslaget henvises, såfremt der her i tinget næres ønske om en udvalgsbehandling.

Jeg kunne sådan set indskrænke mine bemærkninger hertil. Ministeren har jo allerede på en meget kontant måde afvist det foreliggende forslag til folketingsbeslutning og på en så kontant måde, som et sådant forslag efter min opfattelse skal afvises på, lad det være sagt samtidig, og det skal ministeren også have tak for.

Forslages formulering og de sparsomme bemærkninger til forslaget, som i øvrigt ikke indeholder nogen som helst begrundelse for nedsættelse af en parlamentarisk kommission, giver mig alligevel anledning til yderligere et par kommentarer.

Det at kræve parlamentariske kommissioner nedsat med henvisning til grundlovens § 51 bør i hvert fald ikke være noget, man spørger med her i folkettingen. Forslaget efterlader i høj grad det indtryk, at forslagsstillerne har en forkert opfattelse af, hvad der menes med den rette brug af parlamentariske kommissioner ifølge grundlovens § 51. I den forbindelse synes jeg også at man for god ordens skyld her fra folketingets talerstol skal have registreret, hvem forslagsstillerne er. Det er hr. Schlüter, det er hr. Bendix, det er hr. Flemming Jensen, det er hr. Hans Toft, og det er fru Gerda Møller. Jeg tror, det ville have været klogt, om de ærede medlemmer, forinden forslaget blev fremsat, nærmere havde undersøgt baggrunden for de parlamentariske kommissioner, der er blevet nedsat op gennem årene.

Ifølge forslaget til folketingsbeslutning er der alene tale om spørgsmål vedrørende et almindeligt lovgivningsanliggende, og det vil lige så godt kunne undersøges af et almindeligt folketingsudvalg, hvis der i folketinget i øvrigt findes behov for en sådan undersøgelse, som der peges på fra forslagsstillerne side. Vi bør nemlig ikke se bort fra, at det, der kan begrunde en parlamentarisk kommission nedsat, er den særlige myndighed, der ifølge grundloven knytter sig til en sådan kommission, og en sådan myndighed vil der normalt kun være behov for, hvor der bl. a. kan være tale om påståede fejl eller påstået misbrug fra ministres og fra myndigheders side. En sådan påstand

har forslagsstillerne imidlertid afholdt sig fra at fremføre i det foreliggende tilfælde, og det er sikkert også klogt af forslagsstillerne at have undladt noget sådant.

Skulle der være ønske her i tinget om en undersøgelse af visse spørgsmål, så mener jeg, som jeg allerede har tilkendegivet, at en sådan undersøgelse jo kan finde sted på almindeligt udvalgsplan. Jeg er da ikke i tvivl om, at ministeren til enhver tid vil være indstillet på at give udvalget de redegørelser, som udvalget måtte ønske. Allerede af den grund mener jeg også, at forslagsstillerne bliver nødsaget til at erkende, at der ikke i det foreliggende tilfælde findes nogen form for begrundelse for at nedsætte en parlamentarisk kommission.

Träff (FP):

Vi i fremskridtspartiet finder, at det er et udmærket forslag, og kan tilslutte os det fuldt ud. En parlamentarisk kommission er i dette tilfælde et velegnet instrument til at undersøge de forhold, der er omtalt, og vi mener, den bør komme til ære og værdighed igen. Kommissionens kommissorium bør vel udformes i undervisningsudvalget og ikke, som den forrige taler mente, i udvalget for forretningsordenen, og vi agter at stemme herfor. Jeg skal kun sige, at med hensyn til kommissoriet har vi nogle mindre ønsker, men ellers kan vi tilslutte os forslaget fuldt og helt.

Enggaard (V):

Dette forslag fra det konservative folkeparti er et usædvanligt forslag. Det er heldigvis ikke hverdagskost i folketinget, at der stilles forslag om at nedsætte parlamentariske kommissioner i henhold til grundlovens § 51. Det er da også venstres opfattelse, at en sådan udvej bør forbeholdes særlige situationer. Opgøret i 1945 efter besættelsestidens unormale periode er et oplagt eksempel, Albertisagen i 1908 er det vel også. Ellers må eksemplerne mest hentes fra tiden før systemskiftet, hvor der herskede et spændt forhold mellem folketing og regering. Med det gode forhold, som nu findes, er der ingen anledning til at tro, at den til enhver tid siddende undervisningsminister ikke skulle være lige så interesseret i at belyse forholdene ved den højere uddannelse som det mest interesserede medlem af tin-